

AVTALAD TYSTNAD

Ur övriga innehållet

- Inget tilläggsskydd för läkemedelspatent i Litauen.
- Lektion i designskydd.
- EQE-programmet på IQ Akademin.

AVTALAD TYSTNAD

- en introduktion till sekretessavtals innehåll och funktion

Vilket innehåll har ett sekretessavtal i normalfallet? I vilka situationer kan det vara lämpligt att teckna en separat sekretessförbindelse?

Av Magnus Tonell

Regleringar om sekretess förekommer i en eller annan form i snart sagt varje kommersiellt avtal. Det är heller inte ovanligt att frågan om sekretess regleras särskilt i enskilda anställningsavtal. Även om inte frågan om sekretess är särskilt avtalad anses en viss tystnadsplikt gälla för den anställde.

Jag kommer dock av utrymmesskäl i denna artikel inte att behandla dessa situationer, utan endast förhållandet när två eller flera juridiska personer tecknar separata sekretessavtal inför en affärsförbindelse, där någon eller några parter behöver lämna ut konfidentiell information.

BEHOVET AV AVTALAD SEKRETESS

Avtalad sekretess blir aktuell att överväga i samtliga situationer när ett informationsutbyte är nödvändigt som ett led i att undersöka om två eller flera parter skall inleda eller utveckla ett kommersiellt samarbete på ett eller flera områden. Behovet av avtalad sekretess kan exempelvis uppstå inför en presentation av en teknisk innovation, en programidé eller en affärsmöjlighet.

Ett sekretessavtal kan här, särskilt vad avser de immateriella rättigheter såsom patent och designskydd som innehåller ett krav om nyhet för skyddsbarhet, vara en mycket vital pusselbit

för att i framtiden kommersiellt kunna skydda och därmed exploatera innovationen, den tekniska idén eller den nyskapande designen. I de fall det är möjligt att utnyttja en uppfinning hemligt, kan även hemlighållandet i sig vara ett attraktivt alternativ till att söka patentskydd. Så länge hemligheten bevaras blir uppfinningen inte heller nyhetsförstörd.

Även i fall där de immateriella rättigheternas bestånd inte påverkas av bibehållen konfidentialitet, såsom exempelvis upphovsrättsligt skyddade prestationer, så kan ett sekretessavtal vara av avgörande betydelse för möjligheten att fullt ut kunna exploatera den skyddade skapelsen. Än mer betydelsefull blir den avtalade sekretessen i de fall där idén inte uppfyller kraven för immaterialrättslig ensamrätt eller kan skyddas marknadsrättsligt. I dessa fall är nämligen i princip den enda vägen till att undvika plagiat eller alltför närgångna konkurrenter att hålla det kommersiellt intressanta hemligt (om praktiskt möjligt).

SKYDD FÖR FÖRETAGSHEMLIGHETER ENLIGT LAG

Lagen (1990:409) om skydd för företagshemligheter (FHL) ger ett visst skydd för den som lämnar ut hemlig information i samband med

”Ett sekretessavtal kan [...] vara en mycket vital pusselbit för att i framtiden kommersiellt kunna skydda och därmed exploatera innovationen, den tekniska idén eller den nyskapande designen.”

Foto: Oliver Gruener
©Stock.Xchg

en affärsförbindelse. Detta följer bl a av 6 § FHL, där det stipuleras att den som mottagit konfidentiell information i förtroende i samband med en affärsförbindelse, kan bli skadeståndsskyldig för det fall att denne obehörigen använder och/eller avslöjar sådana företagshemligheter.

Även om det skydd som lagen ger inte sällan kan vara av väsentlig betydelse, avråder jag dock likväl ifrån att helt förlita sig på det skydd som FHL erbjuder mot obehörigt nyttjande av konfidentiell information. Ett korrekt avfattat sekretessavtal ger nämligen som regel ett betydligt bättre och effektivare skydd mot obehörigt nyttjande av konfidentiell information. Dessutom kompletterar och förstärker ett sekretessavtal det skydd som FHL ger.

En beaktansvärd begränsning avseende sekretessavtal är att det endast har obligationsrättslig verkan (alltså bara mellan avtalsparterna) till skillnad från vad som gäller enligt FHL. Enligt 8 § FHL är det nämligen möjligt att agera direkt mot en utomstående aktör som medvetet obehörigen nyttjar konfidentiell information som denne erhållit från en källa som i sin tur på ett obehörigt sätt har tillskansat sig eller obehörigt låtit avslöja sådan information, exempelvis genom brott mot sekretessåtagande.

Det ena utesluter således inte det andra, utan dessa båda parallella rättsfigurer kompletterar varandra (se exempelvis Stockholms tingsrätts dom 2006-05-24, T1894-03). I praktiken är det också så att det vid en rättstvist många gånger är enklare att nå framgång för den som är angripen om sekretessavtal finns på plats.

AVTAL NÅGORLUNDA EFFEKTIVT SKYDD

Genom adekvat formulerade sekretessavtal får den som lämnar ut känslig information som regel ett någorlunda effektivt skydd mot obehöriga angrepp mot den konfidentiella informationen. Även om muntliga sekretessavtal i teorin har samma rättsliga status som ett skriftligt sekretessavtal, leder det ofta – som alltid när det uppstår en rättstvist – till betydande bevisvärigheter att närmare fastställa avtalsinnehållet vid muntliga avtal. Detta slår ofta negativt emot den som vill agera mot mottagarens illojala beteende.

Trots detta gäller alltså det allmänna – och möjligen banala – rådet att aldrig lämna ut konfidentiell information i större utsträckning än vad som absolut är nödvändigt. Detta råd gäller

även inom en företagsorganisation, där endast de personer som behöver den konfidentiella informationen i sitt arbete bör få tillgång till sådan information. Varje informationsutbyte leder nämligen till en förhöjd risk oavsett vilka avtal som tecknas.

”... att aldrig lämna ut konfidentiell information i större utsträckning än vad som absolut är nödvändigt”

Även om denna artikel endast avhandlar sekretessavtal under svensk rätt så kan konstateras att de ”Non-Disclosure Agreements” som finns i olika rättsordningar, uppvisar stora likheter med ”svenska” sekretessavtal. Även om jag inte har granskat frågan närmare, utgår jag ifrån att de sekretessavtal som figurerar på den svenska marknaden i mångt och mycket ursprungligen har haft sina rötter i de angloamerikanska sekretessavtalen.

FRÅGOR ATT STÄLLA SIG

En grundläggande förutsättning för att på ett adekvat sätt kunna granska eller, i förekommande fall, upprätta ett sekretessavtal, är att man har svaret på vissa centrala frågeställningar. Vilka dessa är, varierar naturligtvis alltid utifrån omständigheterna i det enskilda fallet. Det finns dock vissa frågeställningar som är ”obligatoriska”, vilka listas i det följande:

- Vem eller vilka skall lämna den konfidentiella informationen?
- Vem eller vilka skall mottaga den konfidentiella informationen?
- Är det fråga om ett ömsesidigt informationsutbyte eller är det endast en av parterna som skall lämna ut information?
- I vilket syfte och under vilka premisser lämnar informationsgivaren ut den konfidentiella informationen?
- Hur och på vilket sätt får informationstagaren använda den mottagna informationen (den legitima zonen)?
- Vem eller vilka har behov av att få ta del av denna information (bör lämpligen ha en logisk koppling till ovanstående frågor)?
- Hur känslig är informationen – eller m a o vilken

skada skulle ett offentliggörande orsaka?

- Innehåller den information som lämnas delar som skulle kunna få skydd via patent eller mönsterskydd etc, där informationsutbytet i sig skulle kunna påverka möjligheterna till skydd?

- Hur länge kan det antas att informationsutbytet kommer att pågå?

- Hur länge kommer den information jag lämnar att ha ett inneboende kommersiellt värde?

”Hur länge kommer den information jag lämnar att ha ett inneboende kommersiellt värde?”

SEKRETESSAVTALS VILLKOR OCH INNEHÅLL

De sekretessavtal som förekommer i olika sammanhang i affärslivet uppvisar stora likheter, även om innehållet i enskilda sekretessavtal naturligtvis – beroende av svaren ovan – kan skilja sig åt i väsentliga delar. Det finns dock vissa grundmoment som ofta återkommer vilka kommer att redovisas i det följande.

Vid granskning av ett sekretessavtal är det enligt min mening en bra metod att inledningsvis ”pricka av” om dessa ”grundmoment” finns med. Om något av dessa skulle saknas bör du ställa dig frågan varför. Det viktiga här är att analysera om avsaknaden av just det grundmomentet är till fördel eller till nackdel för dig (eller i förekommande fall din klient).

VILKEN INFORMATION SKALL OMFATTAS AV SEKRETESSÅTAGANDET?

I ett sekretessavtal är det vitalt att definiera vilken betydelse ”konfidentiell information” skall ha i sekretessavtalet. Definitionerna överensstämmer inte alltid med FHL:s legaldefinition på företagshemligheter. Skrivningarna varierar här något; en skrivning som dock återkommer är:

”Med konfidentiell information avses i detta avtal varje upplysning - teknisk, kommersiell eller av annan art - oavsett om upplysningen dokumenterats eller inte”.

Ett alternativ är att ange att sekretessåtagandet skall avse varje upplysning som har markerats som sekretesskyddad, eller att informationsmottagaren har insett eller borde ha insett att den information han fått ta del av var av konfidentiell natur.

När det gäller definitionen av vilken information som skall omfattas av sekretessåtagandet, bör man hålla i åtanke att det inte är möjligt att utvidga tillämpningsområdet för FHL genom att ha en vidare definition i sekretessavtalet än legaldefinitionen i 1 § FHL.

FÅR MOTTAGAREN ANVÄNDA SIG AV SEKRETESS-BELAGD INFORMATION I SIN VERKSAMHET?

Den första och kanske mest självklara delen av sekretessåtagandet är att mottagaren förbinder sig att inte, utan informationsgivarens skriftliga medgivande, avslöja eller tillåta tillgång till konfidentiell information till någon annan person än dess egna representanter, dvs anställda, konsulter och styrelseledamöter etc.

Det andra momentet är att mottagaren förbinder sig att endast använda informationen för det uttalade ändamålet och därmed inte på annat sätt använda eller utnyttja någon av uppgifterna för sina egna eller någon annan persons intresse. Därför är det väsentligt att ändamålet tydligt definieras i avtalet. Här bör parterna sträva efter största möjliga tydlighet så att sekretessåtagandet inte blir otydligt. Detta gäller särskilt om sekretessavtalet innehåller en vitesklausul.

Det tredje momentet är att mottagaren åtar sig att hantera informationen på ett ”betryggande sätt”, så att informationen inte av misstag sprids till obehöriga. Inte sällan anges att mottagaren har att åtminstone hantera informationsgivarens konfidentiella information med samma försiktighet som dess egna konfidentiella information. Det förekommer även att det anges att informationsmottagaren är skyldig att hantera informationen på det sätt som informationsgivaren från tid till annan föreskriver. För det fall att informationsgivaren lämnar ut konfidentiell information av mer kvalificerad art, bör denne tillse att det finns en sådan föreskrift i sekretessförbindelsen.

Det fjärde och sista momentet som är vanligt förekommande, är att mottagaren förbinder sig att inte kopiera hela eller delar av information, material eller andra handlingar som lämnas till denne i annat än för det avtalade syftet.

Inte sällan föreskrivs i sekretessavtal även en uttrycklig skyldighet att omedelbart underrätta om någon har använt information i strid mot avtalet.

”Inte sällan föreskrivs i sekretessavtal även en uttrycklig skyldighet att omedelbart underrätta om någon har använt information i strid mot avtalet.”

DEM SKA FÅ RÄTT ATT TA DEL AV MATERIALET?

Det är viktigt att i avtalet noga ange vilka fysiska och juridiska personer som skall vara behöriga att motta och därefter på avtalat sätt använda den information som erhållits.

Ofta begränsas denna rätt till de som har ett (reellt) behov av att få ta del av informationen i samband med genomförandet av ändamålet med informationsutbytet (”need to know”). I sekretessavtalet kan det också föreskrivas att känslig information endast får lämnas till/från vissa särskilt angivna individer. Exempelvis kan det föreskrivas att information endast får lämnas till/från vd Kalle Karlsson och IT-chef Anders Andersson. Genom en sådan begränsning är det betydligt enklare att dokumentera och kontrollera informationsflöden, vilket har betydelse för möjligheten att vid en eventuell framtida rättstvist föra in bevisning och åberopa vittnen etc. Dessutom blir risken för informationsläckage i praktiken mycket mindre, om kretsen av mottagare är klart och entydigt begränsad. Metoden att namnge vissa individer är dock inte alltid lämplig av praktiska skäl.

Det kan vidare särskilt föreskrivas att varje fysisk person hos den mottagande parten som ges tillgång till informationsgivarens data, skall informeras om innehållet i sekretessavtalet samt på begäran av informationsgivaren underteckna personliga skriftliga sekretessåtaganden. Det kan således vara lämpligt att uttryckligen föreskriva en skyldighet för mottagaren att överföra sekretessåtaganden på dess representanter, oavsett om det rör sig om anställda, konsulter eller företrädare från dotterbolag eller andra aktörer som av en eller annan anledning har ett befogat intresse av att ta del av den konfidentiella informationen.

Jag rekommenderar generellt, i vart fall om det är fråga om känslig information av mer kvalificerad art, att man registrerar och dokumenterar all den information som lämnas ut och vid vilken tidpunkt och till vilka (fysiska) individer

sådan information har lämnats. Vid en konflikt-situation kommer det nämligen att bli betydelsefullt att närmare kunna redogöra för informationsflödet för att kunna påvisa ett befarat eller konstaterat brott mot sekretessavtalet. Detta är dock naturligtvis något som inte alltid är en praktisk möjlighet.

”... att man registrerar och dokumenterar all den information som lämnas ut och vid vilken tidpunkt och till vilka (fysiska) individer sådan information har lämnats”

Om tredje man ges möjlighet att få ta del av information, är det viktigt att säkerställa att avtalsparten kan ta, och formellt har, ett ansvar för att även dessa följer avtalet, eftersom dessa personer inte kan angripas direkt med hänvisning till avtalsbrott, då dessa inte genom sekretessavtalet har förbundit sig att följa sekretessåtagandet.

INFORMATION SOM NORMALT INTE TÄCKS AV SEKRETESSÅTAGANDET

Det finns ett antal typsituationer där mottagaren av information rimligen bör bli löst från sina åtaganden enligt sekretessavtalet. Sekretessen gäller normalt inte för:

- information som är eller vid ett senare tillfälle blir offentlig/allmänt känd, av annan anledning än informationsmottagarens brott mot sekretessavtalet, eller
- information som kommer till mottagarens kännedom från andra källor än informationsgivaren (utan särskild sekretessförbindelse), eller
- information som redan finns hos eller är självständigt utvecklad av mottagaren, utan användning av eller hänvisning till den informationslämnande partens data.

Från sekretessåtagandet undantas vidare i normalfallet sådan information som mottagaren är skyldig att lämna ut enligt lag eller myndighetspåbud. Undantaget begränsas ofta på sådant sätt att det anges att inskränkningen endast gäller under förutsättning att mottagaren omedelbart vid besked om en sådan förestående myndighetsåtgärd, innan de gör något utlämnande, ger infor-

mationsgivaren en möjlighet att söka en lämplig åtgärd för att hindra ett sådant utlämnande. Därtill kan informationsmottagaren i avtalet åläggas att till fullo samarbeta med informationsgivaren om givaren väljer att ifrågasätta giltigheten av ett sådant krav och/eller vidta sådana åtgärder som givaren rimligen kan begära i syfte att undvika och/eller begränsa sådant offentliggörande.

SANKTIONER – SKADESTÅND

Enligt allmänna avtalsrättsliga rättsgrundsatsar är den som genom vållande gör sig skyldig till ett avtalsbrott förpliktad att ersätta all den (ekonomiska) skada som avtalsbrottet orsakat motparten. Det är dock många gånger i praktiken svårt att närmare fastställa vilken skada som ett sekretessbrott orsakat. Detta kan leda till problem vid en konfliktsituation, eftersom skadeståndssanktionen är den påföljd som normalt finns att tillgå.

Av naturliga skäl har oftast den som utsatts för ett otillbörligt nyttjande av konfidentiell information inget som helst intresse av att häva sekretessavtalet, eftersom detta skulle få till följd att det befintliga sekretessåtagandet i en sådan situation helt skulle upphöra. Att begära rättelse är av förklarliga skäl ofta inte heller ett attraktivt alternativ då ”skadan redan

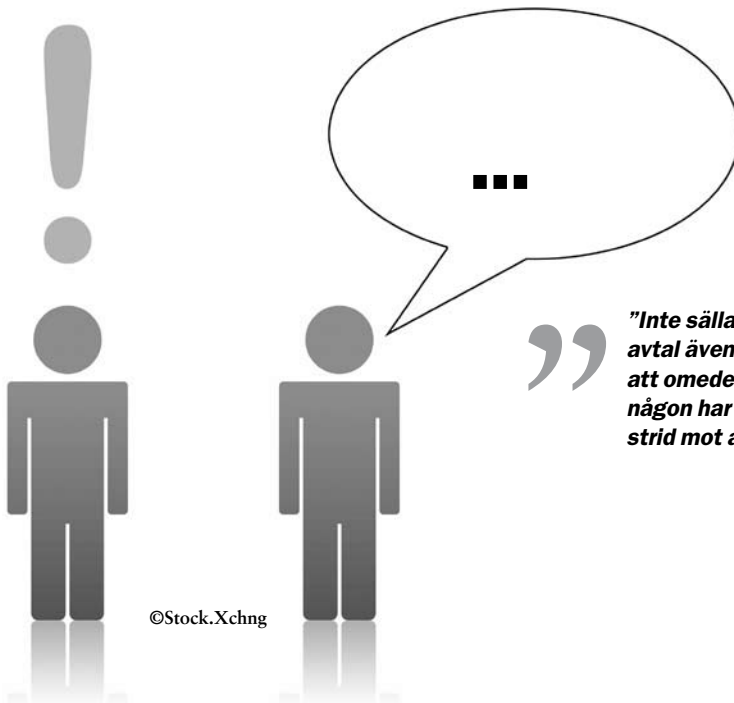
är skedd”. En hemlighet behåller just karaktären av hemlig fram tills den blir offentliggjord. Naturligtvis kan en uppmaning att upphöra vara motiverad, men är som sagt i normalfallet inte tillräckligt.

... OCH VITE

En metod att avhjälpa denna ”brist” är att förse avtalet med en vitesklausul. I sekretessavtal anges det därför inte sällan att mottagaren i händelse av överträdelse av en viss klausul i avtalet, exempelvis ett icke sanktionerat avslöjande av information, utge ett vite till informationsgivaren om på ett i avtalet närmare fastställt belopp. Denna metod är ofta i praktiken ett mycket effektivt sätt att skapa ett starkt incitament för den som fått informationen att följa sitt sekretessåtagande. Vitesklausulen bör avfattas på ett sådant sätt att det tydligt framgår huruvida vitet endera skall utgå en gång eller vid varje enskilt angrepp.

Vitesbeloppet behöver inte nödvändigtvis bestämmas till en uppskattad skada, utan beloppet kan mycket väl bestämmas helt skönsmässigt till ett högt (avskräckande) belopp. Alltför vidlyftiga vitesbelopp riskerar dock att jämkas enligt 36 § avtalslagen.

I vitesklausulen bör särskilt anges att rätten

”Inte sällan föreskrivs i sekretessavtal även en uttrycklig skyldighet att omedelbart underrätta om någon har använt information i strid mot avtalet.”

©Stock.Xchng

till vite inte skall påverka möjligheten att utöver vitet begära ersättning i form av skadestånd för faktisk skada om denna skulle överstiga vitesbeloppet. Därför anges det ofta att utgivandet av vitet inte skall påverka partens möjligheter att göra andra påföljder gällande med anledning av kontraktsbrottet.

Det förekommer att det anges att vite skall utgå oavsett om det kan visas att mottagaren uppsåtligt eller av oaktsamhet utnyttjat och/eller röjt den konfidentiella informationen, m a o en form av strikt ansvar. En sådan klausul kan vara attraktiv för den som lämnar ut mycket känslig information då det kan uppstå bevisvärigheter vad avser möjligheten att kunna påvisa att mottagaren har haft ett uppsåt.

INGEN SKYLDIGHET ATT LÄMNA INFORMATION

Inte sällan föreskrivs det i sekretessavtal att part inte har någon skyldighet att lämna information, innebärande att det i sekretessavtalet uttryckligen anges att informationslämnaren alltid har en oinskränkt rätt att helt upphöra med eller begränsa sitt informationsutbyte med mottagaren.

Jag anser i och för sig att detta gäller även om någon sådan uttrycklig klausul inte skulle återfinnas i avtalet. Även om den rent rättsligt kanske inte har någon avgörande betydelse, kan det finnas ett pedagogiskt syfte med att ta med en sådan klausul, då detta tydliggör att det just är fråga om ett frivilligt informationsutbyte. Som informationsgivare är det många gånger avgörande att helt kunna kontrollera (och dokumentera) vilken information som lämnas ut.

KONKURRENSBEGRÄNSNING

Man bör vara uppmärksam på eventuella skrivningar om konkurrensbegränsningar eller IP-frågor. Det är inte vanligt, men det händer att endera parten i ett sekretessavtal försöker smyga in klausuler som begränsar endera partens möjlighet att bedriva viss konkurrerande

verksamhet. Sådana skrivningar kan ibland vara motiverade, men bör noga övervägas. Generellt kan dock sägas att sekretessavtal som regel är mindre lämpade för denna typ av klausuler.

RÄTTEN KVARSTÅR HOS INFORMATIONSLÄMNAREN

I de flesta fall anges det uttryckligen i sekretessavtalet att den part som lämnat informationen och/eller förekommande dokumentation oinskränkt behåller såväl äganderätten till fysiska ting som samtliga förekommande immateriella rättigheter till information och material, eller tvärtom att dessa rättigheter skall övergå.

Jag rekommenderar att en sådan skrivning alltid tas med i ett sekretessavtal, även om behovet av ett sådant klagörande rent rättsligt kanske inte alltid finns.

Krävs förvärv av immateriella rättigheter eller någon form av konkurrensbegränsning kan det som regel lämpligen regleras i ett separat (licens-)avtal med tillhörande sekretessmoment, alternativt att parterna tecknar någon form av avsiktsförklaring med vissa förpliktande sekretessmoment.

SKYLDIGHET ATT ÅTERLÄMNA ELLER FÖRSTÖRA MOTTAGEN DOKUMENTATION?

I sekretessavtalet är det många gånger lämpligt att ha ett uttryckligt åtagande att – enligt informationsgivarens närmare instruktion – antingen förstöra all tillhandahållen dokumentation oavsett vilket medium det återfinns på alternativt att i behörig ordning återlämna sådan dokumentation som har lämnats under sekretessavtalet. Ofta föreskrivs att behörig representant för informationsmottagaren skriftligen skall intyga att dessa åtgärder de facto har vidtagits.

I vissa fall kan dock informationsmottagaren också ha ett legitimt behov av och/eller skyldighet att behålla vissa dokument för arkivering och dylikt. Det kan vidare i vissa fall vara förenat med stora praktiska svårigheter för

”Som informationsgivare är det många gånger avgörande att helt kunna kontrollera (och dokumentera) vilken information som lämnas ut”

”antingen förstöra all tillhandahållen dokumentation oavsett vilket medium det återfinns på alternativt att i behörig ordning återlämna sådan”

informationsmottagaren att uppfylla ett sådant generellt åtagande, allt beroende på hur informationsflödet går och i vilken omfattning.

ANSVARET FÖR LÄMNAD INFORMATION

Inte sällan innehåller sekretessavtal en generell friskrivning för innehållet i lämnad information, där informationsgivaren fransäger sig allt ansvar för att den information som lämnas är riktig, fullständig eller korrekt. Det föreskrivs således inte sällan att informationsgivaren inte svarar för eventuella felaktigheter eller brister i den information som lämnas under sekretessavtalet.

SEKRETESSÅTAGANDETS GILTIGHET I TID

Sekretessåtagandet är i många fall tidsbegränsat. Här bör man hålla isär två olika tidsaspekter. I vissa avtal anges en viss bortre tidsgräns för när informationsutbytet skall omfattas av sekretessavtalets regler. En helt annan sak är hur länge sekretessåtagandet skall gälla om väl information har lämnats under sekretessförbindelsen.

Även om det rent teoretiskt skulle kunna vara logiskt att koppla tidpunkten från det att man faktiskt erhållit informationen, är denna metod ofta ett dåligt alternativ. Detta eftersom det i efterhand många gånger är förenat med stora svårigheter att entydigt fastställa vid vilken tidpunkt som viss information faktiskt lämnats. Det är således ett bättre alternativ att istället ange en viss fastställd tidpunkt i framtiden, alternativt ange att sekretessåtagandet skall gälla från avtalets tecknande och ett visst antal år i framtiden.

Inte sällan anges tidsperioder om två (2) eller fem (5) år från det att avtalet undertecknats. I en hel del sekretessavtal anges dock ingen bortre tidsgräns. Jag anser att det sistnämnda endast är att rekommendera om den information som informationsgivaren lämnar ut faktiskt kan ha ett kommersiellt värde längre fram i tiden. Jag tänker mig att Coca Colas recept på läskedryck är ett sådant typexempel.

I de fall informationsutbytet resulterar i att parterna ingår ett avtal, exempelvis ett licensavtal för mjukvara eller någon annan typ av samarbetsavtal, kan det vara lämpligt att sekretessavtalet ersätts av sekretessmomenten i det slutliga avtalet. I annat fall är risken att det uppstår

parallella sekretessåtaganden som riskerar att stå i strid med varandra.

ÖVRIGA STANDARDKLAUSULER

Som i de flesta andra avtal innehåller sekretessavtalen ett antal klausuler av mer allmän art såsom exempelvis klausuler om meddelande, rubriker, ändringar, passivitet, överlåtelse, lagval och jurisdiktion. Dessa kan vara nog så viktiga att överväga, särskilt den sistnämnda. En utveckling av dessa frågor rymms emellertid inte inom ramen för denna artikel.

AVSLUTANDE KOMMENTAR

Det är lätt att underskatta behovet – och nytan av sekretessavtal. Många har emellertid fått se sin affärsidé, innovation, eller kreativitet bli otillbörligt utnyttjad på grund av viljan att berätta för världen om det fantastiska man kommit på. Tyvärr kan det många gånger vara för sent att agera när väl någon har kommit ut på marknaden före den egentlige idémakaren. Ett råd är i detta fall att inte lära av sina misstag utan se till att efter bästa förmåga redan tidigt ser till att i möjligaste mån skydda sig. I detta arbete är adekvat upprättade (och ingångna sekretessavtal) ett betydelsefullt verktyg i strävan att kommersiellt exploatera idén eller innovationen.

Advokat Magnus Tonell är verksam på Advokatfirman Fylgia i Stockholm.

Magnus är medlem i Fylgias kompetensgrupp för IT- och immaterialrätt och arbetar huvudsakligen med immaterialrätt. Magnus är en flitigt återkommande skribent i PatentEyes systertidning BrandNews. Detta är dock premiär för Magnus i PatentEye.

